

kunne forenes om den endelige Lov, vilde træde ud af Virksomhed; men det var dog vistnok lidet ønskeligt, at dette skulde blive Tilfældet, og at Overpolitieretterne atter skulde kaldes tillive, skøndt jo rigtignok ved denne Sags tidligere Behandling en Stemme heri Salen udtalte sig i en modsat Retning.

Blach: Den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 3die District (Née) har meent, at Procuratorerne, naar de møde ved Forhørene, da kunne vejlede Parterne; — ja, maatte de svare for dem, saa var det en anden Sag, men dertil faaer de vel neppe nogenstunde Lov. Den samme ærede Rigsdagsmand har ogsaa sagt, at man skulde vise denne Sag tilbage til det modererende Element, Landstinget, og derved vise sin Selvstændighed; men jeg troer, at man bør lade noget af den saakaldte Selvstændighed vige for Fornuftens Grunde; thi Sager har nu en ganske anden Skikkelse, og man maa dog lade sig overbevise, men ikke overtale. Da Sagen desuden er saa ubetydelig, skal man ikke være altfor stivsinnet, men række hinanden Haanden til Forlig; thi et magert Forlig, er bedre end en fed Proces, og der kan jo aldrig komme noget Godt der ud af, hvis vi lade Sagen gaae tilbage.

Krieger: Forsaavidt jeg tillod mig tidligere at ytre den Bemærkning, at den Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister har udtalt sig i denne Sag paa dette Sted og paa et andet Sted, ikke efter min Mening var den, som egnede sig til at føre Loven paa en bestemt og sikker Maade igjennem begge Thing, skal jeg ganske overlade dette Punkt til Thingets egen Bedømmelse. Forsaavidt derimod den ærede Rigsdagsmand, som har stillet det Forslag, at § 1 skulde gaae ud, har lagt ganske særdeles Bægt paa den Omstændighed, at § 1, som den foreligger os, ikke giver Sagføreren Afgang til at overvære Forhørene, har jeg allerede tidligere gjort opmærksom paa, at saaledes, som nu engang vor Proces indtil videre er indrettet, troer jeg ikke, at der med Føie kan lægges nogen som helst Bægt paa, om Sagførerne overvære Forhørene i de her foreliggende Sager; thi man kan aldeles ikke forandre vor nuværende Tingenes Tilstand i dette Stykke uden aldeles at kaste hele Criminalprocessen overende. Vel

har denne Lov vist sig at være elastisk, men det forekommer mig ikke, at den kan være saa elastisk, at man skulde tænke paa at reorganisere hele den criminelle Processform igjennem denne Lov. Hvad Spørgsmaalet angaaer om Sagførernes Afgang til Forligsmæglingen i private Politiesager, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem ikke har fremhævet, — skøndt det naturligtvis vil være ham ligesaa bekendt som mig — at i almindelige private Sager kan Sagføreren heller ikke give Møde i Forligsmæglinger, og det af den simple Grund, at Forligsmæglingen betragtes som en Forhandling af en mere personlig Art, hvor man netop ønsker en personlig Samtale. Om dette nu er rigtigt eller ikke, det er en ganske anden Sag; det er Noget, som slet ikke er eiendommeligt her for Politiesager; det er et Synspunkt, som har gjort sig gjældende i vor Lovgivning i Almindelighed. Jeg tilføier, at, fordi man maaskee ikke billiger dette, vil jeg dog ikke sige, at det gjør saamegen Skade, at Sagførerne ikke kunne give Møde under Forligsmæglingen; thi Sagførerne kunne ligesaagodt komme i Berørelse med Parterne udenfor Forligsmæglingen, de kunne faae Parterne hjem til sig for at bevirke Forlig, og jeg tør sige, at de gjøre det i mange Tilfælde. Det er i mange Tilfælde netop Sagførerne, som bedst kunne bidrage til Forligs Tilvejebringelse. At Sagførerne altsaa ikke have Afgang til at overvære Forligsmæglingen i disse private Politiesager, kan altsaa, synes mig, slet ikke paaberaabes mod § 1, det er for mig et aldeles væsentligt, et aldeles afgjørende Moment, at Sagførerne ere ganske udelukkede fra at være tilstede ved Forligsmæglinger i de Sager, hvor de dog ellers ere kaldte til at tale Parternes Sag.

Jeg skal dernæst tillade mig endnu en enkelt Bemærkning med Hensyn til nogle Punkter i den ærede Justitsministers Foredrag, det ene Punkt er mindre vigtigt, skøndt det dog ikke er aldeles ubetydeligt, det er nemlig Omkostnings-Spørgsmaalet.

Det er blevet sagt, at der navnlig efter § 1 vilde vise sig Trang til oftere at give Bevillinger til fri Proces; jeg skal dog tillade mig at antage dette for tvivlsomt, idet jeg skal troe, at det